

Är det fusk att inte läsa hela boken man recenserar?

Undertecknad, i likhet med många andra, ombeds med olika tidsintervall att recensera böcker inom våra ämnesområden, i mitt fall diagnostisk radiologi.

Detta är ett hedersuppdrag som förutom hedern renderar avdelningens eller individens bibliotek en oftast icke helt billig bok. Självtillhör jag dessutom dem som tar på mig uppdrag där jag »måste» fortbilda mig. Det tvingar mig att hålla mig à jour med min egen disciplins utveckling. Det gör att exempelvis opponentskap, betygsnämndslidamotkap tvingar mig att läsa sådant som jag annars inte skulle ha prioriterat.

När det gäller recension av tjocka textböcker, ibland i flera band där det totala sidantalet kan uppgå till flera tusen, slår det mig när jag nu ombetts att

recensera ytterligare en textatlas på drygt 700 tätskrivna sidor: »Fuskar jag om jag inte läser boken från första till sista sidan?» Är jag ensam om detta?

Är det någon mer än jag som inte läser boken från första till sista sidan? Är det då fusk att recensera den? Lurar jag läsaren att tro att jag har läst bokens samtliga ord och penetrerat dem noga eller är det en allmänt accepterad »halvsanning» att när man läser framför allt textböcker så »screenar man» boken för att ge en allmän uppfattning om bokens upplägg i stort, aktualitet i text och bilder, lästlätthet m m men på intet sätt påtar sig ansvar för enskilda sakfel som kan ha insmugit sig i den extensiva texten. Skälet till att jag fick ångest när jag skulle recensera denna bok var dels det i pressen omtalade fallet där i en »läkar-

bok» för allmänheten insmugit sig ett doseringsfel till barn som var av allvarlig natur, dels att jag nyligen var referent på en artikel där i en mening i diskussionen hade insmugit sig ett »inte» som ändrade artikelns innehåll, vilket hade undgått mig.

Självt har jag tidigare löst »problemet» genom att vid de tillfällen jag recenserat tjocka böcker varit ärlig och skrivit att jag inte haft kompetens att bedöma detaljer i alla kapitel och därmed på något sätt frånsvurit mig ett visst svar.

I vilket fall som helst vill jag med dessa rader påtala att jag inte läser samtliga sidor när jag recenserar en lärobok, men tror mig ändå kunna ge läsaren en viss vägledning. •

Peter Aspelin

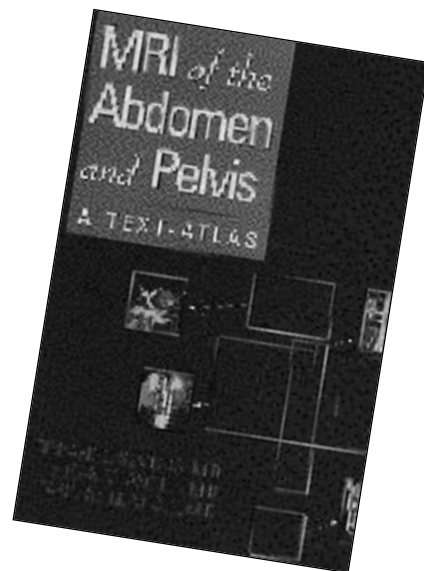
Imponerande om magnetkamerans möjligheter

Richard C Semelka, Susan M Ascher, Caroline Reinhold. **MRI of the abdomen and pelvis. A text-atlas.** 730 sidor. New York-Chichester-Weinheim: Wiley-Liss, 1997. Pris \$ 120. ISBN 0-471-16164-0.

Recensent: Peter Aspelin, professor, röntgenavdelningen, Huddinge sjukhus, Stockholm.

Man upphör aldrig att förvånas och imponeras över vissa individers till synes oändliga arbetskapacitet.

Denna textatlas, som innesluter magnetkameraundersökningar av buk och bäcken, är en i en rad av flera textböcker och vetenskapliga artiklar som gruppen under Richard Semelka i North Carolina ger ut. Gruppen är känd för hög vetenskaplig kvalitet och ett mycket brett kunskapsområde. Semelka själv är en flitig och mycket uppskattad föreläsare. Behovet av textböcker och atlas

är för den subvalide närmast oändligt. Icke desto mindre är det naturligtvis viktigt att jämföra olika böckers kvalitet. Bara prestationen att angående buk och bäcken skriva 800 sidor med 2 400 MR-bilder är en beundransvärd prestation.

Hög bildkvalitet

Genomgående är bildkvaliteten mycket hög. Man har försökt att exemplifiera ett stort antal sjukdomar,

varför naturligtvis en del av magnetkamerabilderna, framför allt de på sållsynta sjukdomar, är av något äldre datum, men ändå visar boken på ett imponerande sätt magnetkamerans växande möjlighet till diagnostik inom buk och bäcken. Att recensera detaljer i en bok som denna är naturligtvis omöjligt då ingen ensam läsare kan behärska ämnet.

Praktiska råd och upplysningar

Jag har valt att granska boken utifrån ett antal »svåra» diagnoser med magnetkameran, såsom möjligheten att identifiera små stenar i gallvägar, påvisandet av patologiska körtlar vid rektalcancer, diagnostik av hemangiomer i lever, överväxt av coloncancer, diagnostik av endometriosis, komplikationer av levertransplantation och diagnostik av små njurtumörer. Detta för att försöka få en uppfattning om den medicinska kvaliteten. På samtliga områden visar sig detta verk vara väl uppdaterat. På ett balanserat sätt beskriver det magnetkamerans möjligheter och begränsningar och har ett genomgående högkvalitativt bildmaterial.

Boken ger en hel del praktiska upplysningar som kan vara av värde. I inledningskapitlet beskrivs på ett mycket uttömmande sätt olika typer av pulssekvenser för olika organ och frågeställ-